

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **N. M.**, zastoupena JUDr. Bedřichem Hájkem, advokátem se sídlem Boženy Němcové 70, 432 01 Kadaň, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2017, č. j. MPSV-2017/215409-916, v řízení o kasačních stížnostech žalobkyně a žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 12. 2017, č. j. 78 Ad 48/2017 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se odmítá.**
- II. Kasační stížnosti žalovaného **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

I.

[1] Nejvyššímu správnímu soudu byla doručena dne 6. 2. 2018 kasační stížnost žalobkyně a dne 12. 2. 2018 kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) ze dne 29. 12. 2017, č. j. 78 Ad 48/2017 – 34 (dále jen „napadený rozsudek“). Napadeným rozsudkem bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného 19. 10. 2017, č. j. MPSV-2017/215409-916 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Most ze dne 21. 9. 2017, č. j. 174552/2017/MOS, kterými byl přiznán žalobkyni doplatek na bydlení dle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“) ve výši 1 091 Kč měsíčně od srpna 2017. Důvodem zrušujícího výroku byla skutečnost, že z rozhodnutí správních orgánů nebylo možné zjistit, jakou metodikou a s použitím jakých vstupních dat byla výsledná přiznaná částka zjištěna. Z odůvodnění napadených rozhodnutí zejména není patrné, kolik činí průměrná spotřeba elektřiny v sazbě D02d a cena za distribuci a dodávku elektřiny a plynu jednotlivých dodavatelů. Skutečnost, že žalovaný musí použít k výpočtu prokazatelné

nezbytné spotřeby energií programovou aplikaci OKNouze, jej nezavazuje povinnosti vyhodnotit každou žádost o dávku individuálně.

II.

[2] Proti napadenému rozsudku brojila žalobkyně kasační stížností. Krajský soud měl opomenout část žaloby, v níž žalobkyně namítala nesprávnou výši odůvodněných nákladů na bydlení ve vztahu zálohám na dodávku vody.

[3] Podle § 104 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) platí, že *kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná*. Nejvyšší správní soud vykládá toto ustanovení tak, že *kasační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná*. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 – 41).

[4] Krajský soud napadeným rozsudkem vyhověl žalobě žalobkyně tím, že zrušil napadené rozhodnutí žalovaného (včetně prvostupňového rozhodnutí), a věc vrátil správním orgánům k dalšímu řízení. Žalobkyně tedy byla v řízení před krajským soudem procesně úspěšná a kasační stížnost, kterou se domáhá zrušení napadeného rozsudku a je ve smyslu ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. **nepřípustná**.

[5] Nejvyšší správní soud proto s ohledem na výše uvedené kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. odmítl, jelikož byla podána procesně úspěšným účastníkem řízení a směřuje pouze proti důvodům napadeného rozsudku.

[6] Řízení se tedy dále vede pouze o kasační stížnosti žalovaného.

III.

[7] Žalovaný ke kasační stížnosti připojil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku žalovaný odůvodnil tím, že v současné době není schopen dostát podmínkám uvedeným krajským soudem tak, aby rozhodnutí o přiznání doplatku na bydlení v řízení před tímto soudem obstálo. Dále poznamenal, že má v podstatě doplnit odůvodnění rozhodnutí a podklady do správního spisu, i nadále však bude respektovat výši záloh na spotřebu energií vyhodnocenou aplikačním programem pro výpočet dávek hmotné nouze. Přiznáním odkladného účinku tedy podle názoru žalovaného nevznikne žalobkyni žádná finanční újma. Žalobkyně s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí.

[8] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej ale může na návrh stěžovatele přiznat a užije přitom přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s.

pokračování

ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud přizná žalobě odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[9] Institut odkladného účinku je primárně spjat s žalobou jakožto nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznávaný žalobě má proto ochránit tohoto adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy. Poskytnutím legitimace k podání kasační stížnosti správnímu orgánu se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutno nazírat i na otázku odkladného účinku kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2009, č. j. 6 Ads 87/2009 – 49, nebo ze dne 30. 6. 2015, č. j. 5 Ads 118/2015 – 18).

[10] Odkladný účinek kasační stížnosti může být žalovanému přiznán pouze ve výjimečných případech, kdy odložení účinků rozhodnutí krajského soudu bude podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinků vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem. Žalovaný musí stejně jako žalobce újmu tvrdit a osvědčit, tj. vysvětlit, v čem tato újma a její intenzita spočívá.

[11] Tvrzení žalovaného o neschopnosti dostát podmínkám rozsudku krajského soudu jsou vágní a nevypovídají nic o tom, v čem konkrétně tkví újma spočívající v ohrožení důležitého veřejného zájmu. Pouhý nesouhlas s napadeným rozsudkem není důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žalovaný zároveň konkrétně netvrdil a nedoložil ani objektivní nemožnost dostát podmínkám napadeného rozsudku. Takovým tvrzením není ani skutečnost, že i nadále hodlá žalovaný bez dalšího využívat výstupní data aplikace OKNouze.

[12] Stěžovateli nelze také přisvědčit v tom, že by měl podle napadaného rozsudku v podstatě jen „doplnit odůvodnění a podklady do správního spisu“. Jelikož zrušující rozsudek krajského soudu nepředvídá a ani nemůže předvídat výsledek správního řízení, nelze nyní s jistotou určit, zda žalobkyni může vzniknout „finanční újma“ na základě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[13] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené kasační stížnosti žalovaného odkladný účinek nepřiznal. Stejně postupoval v obdobných věcech totožných účastníků, projednávaných pod sp. zn. 7 Ads 39/2018 a sp. zn. 9 Ads 45/2018.

[14] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že výrok o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2018

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu